

BRAVELANDS

DE OPSTAND

Met speciale dank aan Gillian Philip

Oorspronkelijke titel: Bravelands – Book 3 – Blood and Bone

© 2019 Working Partners Ltd

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

© 2019 Nederlanstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven onder het imprint Fantoom

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Sandra C. Hessels (Creative Difference)

Artwork: Einbandgestaltung und Wort-Bild-Marke: UNIMAK GmbH, Hamburg

© 2018 Beltz & Gelberg in der Verlagsgruppe Beltz Weinheim Basel

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en / of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.baeckensbooks.com

www.fantoom.nl

ISBN 978 90 5924 588 4

NUR 284

D/2019/6186/1

PROLOOG

DE LUCHTSTROMEN ONDER Windvliegers brede, zwarte vleugels werden sterker en bliezen haar uit evenwicht. Ze kneep haar ogen dicht tegen de striemende regen en draaide de punten van haar vleugels opwaarts om een bocht te maken in de chaos en woede van de wind.

‘We moeten een schuilplaats zoeken!’ riep Zwartvleugel naast haar. Bliksem flitste op en de gevorkte, witte schichten schoten omlaag naar de savanne, ver onder de zwerm gieren.

‘Dat gaat niet!’ kraste Windvlieger. ‘We moeten de zwaluwen op tijd bereiken!’

Weer deed bliksem de hemel oplichten. Windvlieger had geen idee of Zwartvleugel haar wel had verstaan in het gebrul van de donder en de regen. Hoe de zwaluwen tegen de storm vochten, wist ze niet; het was voor haar eigen zwerm al zwaar genoeg met hun grote, krachtige vleugels. Maar daar waren de kleine vogels al, niet ver voor hen, op weg naar het noorden. Ze worstelden om in V-formatie te blijven, maar hun leider vocht dapper door tegen het geweld van de storm.

‘Vlugvleugel!’ krijste Windvlieger. ‘Vlugvleugel, wacht!’

Zijn korte vleugelslagen verraadden een aarzeling; vervolgens steeg hij op en vloog haar tegemoet. Hij had een onverzettelijke blik in zijn glanzende oogjes.

‘Waarop zou ik moeten wachten?’ tjlpte hij. ‘Laat ons met rust, Windvlieger!’

‘De Grote Geest is teruggekeerd, Vlugvleugel! Ik zweer het!’ riep Windvlieger. De grote en de kleine vogel vlogen druk om elkaar heen terwijl de regen hen allebei teisterde. ‘Je moet Bravelands niet verlaten!’

‘De Grote Geest heeft óns verlaten,’ antwoordde de leider van de zwaluwen. ‘Waarom zouden we nog blijven? In de Noordlanden is het weer kalm en zacht. We verlangen ernaar. De zomer vliegt noordwaarts, Windvlieger, en wij vliegen mee!’

Een tweede zwaluw doorbrak de formatie en kwam om hen heen cirkelen. ‘Dit is geen plek voor ons!’ tjlpte ze. ‘De Grote Geest brengt nooit zulke stormen in dit seizoen, dus moet de Grote Geest wel zijn verdwenen! In de Noordlanden is de zon vriendelijk. Daar kunnen we onze kuikens in vrede grootbrengen.’

‘Jullie zijn nomaden, dat weet ik,’ kraste Windvlieger. ‘Maar jullie hebben altijd gewacht op een teken van de Oppermoeder.’ Terwijl de zwaluwen hun plek in de formatie weer innamen om tegen de storm in te blijven zwoegen, paste ze haar koers aan, zodat ze naast heen meevloog. ‘Dit jaar was vreemd en vreselijk, maar Bravelands is nog steeds Bravelands.’

‘Ja, de Oppermoeder heeft ons altijd gezegd wanneer de trek moest beginnen,’ antwoordde Vlugvleugel. ‘Maar deze nieuwe

Oppervader? Die heeft helemaal *niets* gezegd.'

'Hij heeft ons geen enkel teken gegeven,' viel een andere zwaluw hem bij. 'Dus vertrekken we nu het nog kan. Dit is geen plek voor ons.'

'En wie weet of we ooit nog terugkeren,' voegde Vlugvleugel er verbitterd aan toe. 'Kijk eens goed naar deze storm, Windvlieger! Wil je echt beweren dat het evenwicht is hersteld? Waarom zouden we de Grote Geest de rug niet toekeren? Hij heeft ons de rug toegekeerd!'

De punt van haar vleugel trilde terwijl Windvlieger bleef zweven en vervolgens een bocht nam, om daarna in een brede spiraal omlaag te duiken. De wind rukte aan haar veren, de regendruppels prikten in haar ogen, maar onder haar kon ze nog net een eenzame, door de bliksem verwoeste boom zien. Nog veel erger dan het onnatuurlijke weer, was de enorme golf van verdriet en verslagenheid die haar overspoelde.

We moeten in elk geval rusten. Daar had Zwartvleugel gelijk in.

Ze hoorde zijn krassende stem vlak achter haar terwijl de zwerm haar door het razende onweer omlaag volgde. 'Je hebt gedaan wat je kon, Windvlieger.'

'Is dat zo?' Ze was terneergeslagen en voelde zich ongewoon machteloos. 'Ik heb ze niet kunnen tegenhouden. Vlugvleugel en zijn zwerm zijn vertrokken. Ik heb de Grote Geest teleurgesteld.'

De gespleten stam van de Blikseboom glinsterde zwart van de regen en zijn drie kromme takken klauwden naar de hemel. Opeens verlangde ze ernaar de boom onder haar klauwen te voelen, om zich vast te grijpen aan de takken, haar kop in te

trekken tussen haar schouders en haar vermoeide spieren te laten rusten. Windvlieger strekte haar vleugels en kantelde ze om haar vlucht af te remmen.

Op dat moment barstte de hemel uiteen in een felle, withete schittering. Elke wolk en elk grassprietje lichtte een moment lang zilver op.

De klap wierp Windvlieger naar achteren. De vleugel van een andere gier raakte haar en even verkeerde de zwerm in totale chaos. De vogels klapwiekten wanhopig terwijl er een kakofonie van gekrijs en gekras klonk. Zodra Windvlieger weer recht vloog, drong de onmiskenbare geur van brand haar neusgaten binnen. Zwarte rook en hete as vermengden zich met de regen. De Bliksemboom was in vonken en vlammen uiteengespat.

Het vuur was dichtbij genoeg om mijn vleugels te verschroeien. En mijn zwerm...

‘Naar de grond!’ Haar kreet klonk hees van angst.

Een voor een zetten de gieren de daling in. Eenmaal beneden vouwden ze hun vleugels in en namen ze rennend kleine sprongetjes om klauwvast te krijgen in de doorweekte aarde en op de gladde stenen. Windvlieger realiseerde zich dat ze zwaar ademde.

De regen stroomde van hun verschroeide veren terwijl de gieren dicht tegen elkaar aan gingen staan en keken naar de brandende Bliksemboom.

‘Het is een voorteken,’ fluisterde Zwartvleugel.

‘Ja,’ kraste Windvlieger. Een onheilspellend gevoel sloeg haar om het hart toen ze de vlammen zag oplaaien. ‘Ja, Zwartvleugel.

Er staat ons een groot gevaar te wachten.’

‘Opnieuw,’ mompelde hij en hij sloot zijn ogen.

‘We moeten schuilen in het bos,’ zei ze tegen iedereen, haar stem dof van de schrik. ‘Kom mee, mijn zwerm.’

Ze strekte haar vleugels weer en steeg op, met Zwartvleugel aan haar zijde. Het was een lage, korte vlucht naar het bladerdak van de bomen, maar toch putte die haar uit. Na een wankele landing klemde ze haar klauwen rond een hoge tak en draaide ze haar kop zodat ze naar de Bliksemboom kon kijken. De vlammen laaiden nog steeds op naar de door regen verzadigde hemel.

Grote Geest, ik weet dat je bij ons bent. Ik weet het.

Wanhopig trok ze haar kop in tussen haar vleugels en sloot haar ogen.

Ik vertrouw nog steeds op je. Welk gevaar ons ook te wachten staat, bescherm ons. Bescherm Bravelands...

HOOFDSTUK ÉÉN

SKY STAPPERS LONGEN brandden en haar huid was zo doorweekt dat het grijs haast zwart leek. Haar poten, die normaal gesproken vastberaden hun weg vonden, voelden zwak en glibberden wild alle kanten op in de modder terwijl ze door het bos denderde. Ze was bang dat ze elk moment zou kunnen uitglijden.

En toch kon ze niet stoppen. Takken zwiëpten in haar ogen en tegen haar oren en slurf en ze struikelde bijna over een afgebroken tak van een worstenboom, maar ze strompelde door, gedreven door een kracht binnen in haar die ze niet kon verklaren.

Ik moet ernaartoe.

Waarnaartoe?

Weet ik niet, maar het moet!

Het dichtbegroeide deel van het bos hield ineens op en Sky stond aan de rand van een kleine open plek. Bliksem flitste boven het bladerdak waardoor het tafereel voor haar heel even zichtbaar werd. De jonge olifant verslikte zich bijna in een kreet van afschuw.

Wat ze zag was een groepje bavianen met kaarsrechte staarten en

opgetrokken lippen van woede. In het midden van de cirkel stond een jonge leeuw zonder manen dreigend over iets heen gebogen. Het verbaasde Sky al niet eens meer een leeuw te zien die omringd werd door bavianen – niet na alles wat ze het afgelopen seizoen al had meegemaakt – maar de gezichtsuitdrukking van de leeuw schokte haar wel.

Het is Fier! Fonkelwelp! Maar ik herken hem bijna niet.

Hij hing vlak boven een andere baviaan die languit op de grond lag, doodsbang en bebloed. De leeuw had zijn kaken geopend en het speeksel droop van zijn lange ontblote tanden. Zijn amberkleurige ogen glinsterden van moordlustige razernij.

‘Je hebt ons verraden!’ brulde Fier naar de baviaan. Tot haar grote schrik zag Sky nu wie het was: Doorn Middelblad van de Helderwoudtroep.

Ze voelde een steek in haar hart. Deze twee, de leeuw en de baviaan, waren zulke goede vrienden geweest. En nu lag Doorn languit in de modder met Fiers geopende kaken dreigend boven zich.

Alles in Bravelands lijkt wel kapot, dacht Sky. Ze hief haar slurf.

‘Stop!’ Haar uitroep schalde over de open plek.

De bavianen draaiden zich allemaal tegelijk naar haar om, verstijfd van schrik, maar Fier keek zelfs niet op. Hij richtte zijn vastberaden woede uitsluitend op zijn gevangene. ‘Sterf, verrader!’

Sky wist dat ze geen keuze had. Ze viel aan.

De bavianen voor haar renden in paniek alle kanten op, schreeuwend en waarschuwingen krijsend. Ze maakten zo mooi het pad voor haar vrij. Fier dook al omlaag naar Doorns keel,

maar vlak voordat zijn dodelijke hoektanden zich daarin konden vastbijten, knalde Sky tegen hem aan, haar kop tegen zijn schouder.

Fier werd over de open plek gesmeten. Hij kwam met een smak tegen een vijgenboomstam terecht en zakte in elkaar.

Sky staaarde hem een moment lang aan, opgelucht snakkend naar adem, ook al kreeg ze het koud bij de gedachte aan wat ze had gedaan. Bij haar poten liet Doorn Middelblad een jammerkreetje horen en hij krabbelde moeizaam overeind.

‘Sky! *Dankjewel!*’ zei hij hees.

Sky kon geen antwoord geven. Uitgeput door die enorme energie-uitbarsting, slofte ze naar de andere kant van de open plek waar Fier Galanttroep roerloos in de regen lag.

O, Grote Geest, laat hem nog in leven zijn!

Ze legde haar slurf op zijn kleine flank en opeens was ze niet langer Sky Stapper, kleindochter van de laatste Oppermoeder, maar een jong leeuwenwelpje dat met zijn eigen staartje speelde tussen de poten van een prachtige leeuwin. Een grote leeuw met machtige manen likte over zijn kopje en sprak met zware stem. *‘Ja, ik hou van jullie allebei. Deze Swiftwelp van ons is mijn opvolger.’* De welp zwol van trots. *Mijn naam is Swiftwelp. Mijn vader is Galant van de Galanttroep.*

Geschrokken trok Sky haar slurf weer naar zich toe, haar hart bonkte pijnlijk in haar borst. Even bleef ze stokstijf stilstaan en wachtte ze tot de duizelingen van het visioen waren verdwenen. Ze moest nog wennen aan haar nieuwe gave: het vermogen om de herinneringen te zien van elk dier dat ze aanraakte. Het was verontrustend, maar het betekende in elk geval dat Fier nog leefde.

Doorn kwam bij haar staan. Hij hurkte neer op zijn stevige benen en tuurde bezorgd naar de leeuw die ooit zijn vriend was geweest. Bloed kleefde aan de vacht van de jonge baviaan; hij zag er toegetakeld en ellendig uit in de stromende regen. *Maar ook zijn wonden zijn niet dodelijk*, dacht Sky opgelucht. Fier had te weinig tijd gehad om hem levensbedreigend te verwonden.

‘O, Fier,’ mompelde Doorn terwijl hij zijn ogen sloot. ‘Het is niet zijn schuld, Sky.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ze. ‘Waarom viel Fier jou aan?’

‘Stinger Kroonblad.’ Doorn had een gekwelde grimas op zijn gezicht. ‘Hij noemt zichzelf tegenwoordig Oppervader.’

Een vlaag van wanhoop overspoelde Sky. Dit was zó verkeerd dat ze moeite had met ademen. Ze was totaal gedesoriënteerd.

Doorn keek haar verbitterd aan. ‘Stinger heeft Fier tegen me op gezet. Hem en alle anderen. Ik kan het Fier en de rest van mijn troep niet kwalijk nemen. Stinger kan ongelooflijk overtuigend zijn.’

Sky kon Doorns woorden niet bevatten. *Stinger Kroonblad als Oppervader? Dat slaat nergens op! Ik draag de Grote Geest nog bij me!*

Vastberadenheid begon door haar lichaam te stromen. Er was onrecht geschied en het was haar taak om alles weer recht te zetten.

‘Doorn, we moeten hier weg,’ zei ze onverbiddeijk. ‘Met Fier komt het goed, maak je geen zorgen. Een paar gekneusde ribben, denk ik, maar die genezen wel weer. Met óns zal het echter minder goed aflopen als we deze plek niet gauw verlaten, Doorn. Die

bavianen zullen hun moed snel weer bijeenrapen en terugkomen.’

Huiverend kwam Doorn overeind tot hij op alle vier zijn poten stond. Voor hij kon tegensputteren, sloeg Sky haar slurf om hem heen en tilde ze hem op haar schouders.

En plotseling regende het niet meer en zat Sky in Doorns hoofd.

Zonlicht drong in vlekken door het bladerdak heen en verwarmde zijn vacht. Hij zat op een tak in haar favoriete jakhalsbesboom en zette zijn tanden in een mango die heerlijk smaakte en geurde. Hij wou dat Berry er ook was, zodat hij de vrucht met haar kon delen.

Sky schudde zich resoluut uit om het visioen te verjagen. ‘Hou je goed vast, Doorn!’

Zodra hij haar oren goed had vastgepakt, zette ze een drafje in naar de bomen. Twijgjes knaptten en bladeren vielen om hen heen op de grond. Het was onmogelijk om te vluchten zonder een spoor achter te laten, maar de storm woedde nog hevig en met een beetje geluk zou de regen hun sporen weer wissen. Ze hadden geen tijd te verliezen; zo hard als ze kon rende Sky over de verraderlijke grond.

Maar hoe hard ze ook holde, er was geen ontkomen aan de herinneringen die ze door Doorns aanraking binnenkreeg. *Een baviaan met grote, heldere ogen en een vacht vol gouden vlekken zat vlakbij op de tak van de jakhalsbesboom en glimlachte verlegen toen Doorn haar de helft van de mango aanbood.*

‘We zullen samen zijn,’ zei Berry zacht. ‘Ik weet dat we in dezelfde rang zullen eindigen, Doorn, ik voel het in mijn botten. Jij en ik, we zijn voor elkaar voorbestemd.’

Doorns hart liep bijna over van liefde. 'Ik weet het, Berry, ik voel het ook...'

Sky hapte naar lucht. *Die herinnering is privé!* Ze klemde haar kaken op elkaar, ploegde verder door de stromende regen en probeerde aan niets anders te denken dan aan haar volgende stap.

Toen het haar eindelijk veilig leek om te stoppen, kleurde de hemel al vaal lichtgrijs met een sombere dageraad. Doorn was zo afgepeigerd dat hij half lag te slapen tegen haar nek, maar ze porde hem wakker met het puntje van haar slurf.

De jonge baviaan klauterde van haar rug de modderige ondergrond op. Hij veegde de regendruppels uit zijn ogen voor hij knipperend opkeek naar de schaduwrijke open plek. 'Waar zijn we?'

'Op een veilige plek. Voorlopig.' Sky liet zich op de grond zakken. Haar flanken deinden wild op en neer. 'Hier kunnen we praten. Vertel me alles, Doorn. Ik kan nog steeds niet geloven dat Fier jou probeerde te doden.'

'En dat zou hem ook gelukt zijn als jij er niet was geweest.' Doorn rilde. 'En toch neem ik hem niks kwalijk.'

'Je eigen Kroonblad heeft het bevel gegeven?' Verbijsterd schudde Sky haar kop.

'Het is een lang en gruwelijk verhaal, Sky. Maar hij houdt iedereen voor de gek. Weet je hoe hij Kroonblad is geworden? Door de vorige twee, Nerf en Larf, te vermoorden.'

Ze staaarde hem sprakeloos aan. 'Dat meen je niet...'

'Jawel,' zei Doorn. 'Ik kwam erachter en sprak hem erop aan;

vanaf dat moment zint hij op een manier om van me af te komen. Gisteravond vreesde ik dat het hem gelukt was.'

Ze kon haar oren niet geloven. 'En nu beweert hij dus de Oppervader te zijn? En Bull dan?'

'Weg,' zei Doorn. 'Stinger had hem niet langer nodig, dus heeft hij de dieren tegen hem opgezet. En Sky, dat is niet alles wat Stinger heeft gedaan.' Hij keek haar aan met ogen vol verdriet en medeleven. 'Bull heeft jouw grootmoeder gedood zodat hij Oppervader kon worden – heel Bravelands weet het nu. Maar dat plan heeft hij niet zelf bedacht. Dat was...'

'Stinger,' sprak ze hees.

Doorn bleef even stil. Toen knikte hij. 'Hij is net een spin, Sky. Zijn web zit over heel Bravelands gespannen; we kunnen geen kant meer op.'

Sky schudde haar oren, maar niet in ontkenning. Een machteloze woede kolkte door haar bloed. '*Stinger Kroonblad heeft Oppermoeder laten vermoorden.*'

'Ja. Het spijt me zo, Sky. Het spijt me heel erg.' Doorn stak een poot uit naar haar voorpoot. Maar hoezeer Sky zijn geruststelling ook wilde, ze deed toch een stap opzij om zijn aanraking te vermijden. 'De dood van Oppermoeder was een groot verlies voor ons allemaal, maar vooral voor jou. En om zoiets dan ook nog te doen voordat ze de kans kreeg de Grote Geest door te geven? Dat is gewoon kwaadaardig, Sky.'

'Ja, dat is het zeker.' Sky voelde de hete woede verder oplaaien. 'Hij mag hier niet mee weggkomen, Doorn. Dat mogen we niet toelaten. Wat Stinger heeft gedaan... hij heeft niet alleen de Regel

overtreden. Volgens mij heeft hij heel Bravelands kapotgemaakt.’

‘Daarom moet we hem uit de weg ruimen,’ gromde Doorn.

‘Ja.’ Haar woede sloeg om in een woeste vastberadenheid. ‘Stinger moet worden verbannen naar een plek heel ver van Bravelands vandaan.’

Doorn trok zijn lippen op. Hij keek Sky recht in de ogen. ‘Ik had het niet over ballingschap,’ zei hij voorzichtig.

Zijn woorden lieten haar withete bloed iets afkoelen. Ze beantwoordde zijn blik en ineens voelde Sky een plotselinge, kalme zekerheid die haar trillende ledematen tot bedaren bracht.

‘Nee, Doorn. *Alleen doden om te overleven*, weet je nog? We zullen met Stinger afrekenen volgens de Regel van Bravelands.’

‘Daar houdt hij zich anders ook niet aan!’ zei Doorn bitter. ‘Hij heeft hem al overtreeden, talloze keren zelfs! Hoe had je gedacht hem tot vertrek te dwingen?’

Sky liet haar slurf zakken en blies op de grond tussen haar poten. ‘Het zit zo, Doorn... Ik moet je iets vertellen. Er is me iets overkomen. Ik heb een missie.’

‘Wat voor soort missie?’

Ze ademde diep in en keek op. ‘De Grote Geest,’ sprak ze plechtig. ‘Ik draag hem bij me. Hij zit in mij, diep vanbinnen.’

Doorns ogen werden groot en even leek hij met stomheid geslagen. ‘Wil je daarmee zeggen dat... dat jij de nieuwe Oppermoeder bent?’

‘Nee!’ zei Sky haastig. ‘Nee, dat ben ik niet. Mijn missie is de nieuwe Opperouder te vinden en de Grote Geest aan hem of haar door te geven.’ Ze keek opzij. ‘Ik weet dat het gek klinkt.’

Er verscheen een diepe rimpel in Doorns snuit terwijl hij nadacht. Uiteindelijk knikte hij langzaam.

‘Ik denk dat ik het begrijp, Sky. De Grote Geest moet ergens zijn, toch? Stinger draagt hem in ieder geval niet bij zich.’

Sky’s stem kreeg iets grimmigs. ‘Hij weet de dieren nu nog te misleiden, maar dat zal veranderen zodra de ware Opperouder zich kenbaar maakt. De bewoners van Bravelands zullen hem verbannen, zoals het hoort, en dan hoeft niemand de Regel te overtreden.’

De jonge baviaan keek haar gefascineerd aan terwijl hij aan een wond op zijn snuit pulkte. Een paar hartslagen lang leek hij naar de juiste woorden te zoeken. Uiteindelijk vroeg hij: ‘Hoe voelt het, Sky? De Grote Geest, bedoel ik.’

‘Dat kan ik niet zo goed uitleggen.’ Sky was opeens verlegen. ‘Het is net een... een kracht die ik in mijn botten en mijn huid en mijn bloed voel. Maar hij staat los van mij. Ik denk...’ Ze dacht aan de wanhopige sprint die haar door het bos had gejaagd zonder dat ze had geweten wat ze zou aantreffen. ‘Ik denk dat de Grote Geest me net naar jou toe geleid heeft. Hij moet geweten hebben dat de Regel overtreden zou worden.’

Doorn ging op zijn hurken zitten; hij staaarde haar nog steeds aan. ‘In dat geval ben ik niet alleen jou dankbaar, maar ook de Grote Geest,’ zei hij zacht. ‘Hij weet echt alles.’

Sky knikte stilletjes en roerde met haar slurf door de modder. Uiteindelijk keek ze weer op.

‘Maar Doorn... Bravelands is zo uitgestrekt. Ergens in dit hele gebied bevindt zich een dier dat onze nieuwe Opperouder zal

zijn. Dat dier moet ik vinden en ik weet niet eens waar ik moet beginnen.’

‘Maak je geen zorgen, Sky. Als de Grote Geest je naar mij toe gebracht heeft, dan zal hij je ook naar de nieuwe Opperouder leiden. Wacht maar af.’

Door die woorden voelde Sky zich lichter. De Grote Geest had vertrouwen in haar en zij moest hem nu *haar* vertrouwen schenken.

Ergens tussen de bomen knapte een takje. Ze schrok en draaide haar oren ernaartoe. ‘We zitten hier al veel te lang,’ zei ze tegen Doorn. ‘Je kunt maar beter vluchten. Stinger zal wel naar je op zoek zijn.’

‘Ja, vertel mij wat,’ mompelde hij. ‘Hij zal het niet zomaar opgeven. Zodra Stinger weet wat hij wil, pakt hij het gewoon.’ Hij schudde zich uit en de regendruppels vlogen alle kanten op. Hij grijnsde naar haar. ‘Maar ik zal je gezelschap wel missen. Nogmaals bedankt, Sky Stapper. Je hebt mijn leven gered; ik sta bij je in het krijt. Veel succes.’

Ze zag hoe hij zich omdraaide en naar de bomen toe liep. Eerst bewoog hij langzaam, daarna sprong hij op een laaghangende tak, klauterde steeds hoger en verdween uit het zicht.

Sky bleef nog even roerloos staan luisteren naar het zachter wordende geritsel en geknisper van bladeren tot ze zeker wist dat hij weg was. Ze schudde haar oren en ademde uit door haar slurf. Doorn was in ieder geval voorlopig veilig.

En het is tijd dat ik er ook weer vandoor ga – voordat Stinger opnieuw toeslaat.